

В момента, когато пладахме сметката си, до масата ни приближи бледа, бедно облечена девойка. Тя ни предложи да купим розите, които държеше в ръката си. Ведбал я забеляза, направи знак да отиде при него. Момичето седна и скоро след това на нея ѝ бе сервирана вечеря. След като пребърка всичките си джобове, за да събере парите, които имаше, Христо заплати вечерята и се сбогува с нея.

Дали тази злочеста девойка не беше цветарката от прекрасното стихотворение на Смирненски?

3. Едно стихотворение

Ведбал пишеше стихотворенията си с голяма лекота. Където и да се намирал - в кафенето, в ресторана или в печатницата - мисълта му струеше в чудни съзвучия дори и тогава, когато вършеше това на лега.

- Най-трудното е да се започне стихотворението, - веднъж ми казваше той. - Важно е да се знае и края му. Останалото е дребна работа.

Тогава не знаех, легуваше ли се или не, но аз много пъти съм му завиждал на лекотата с която твореше.

Веднъж излязохме заедно от печатницата, в която се печаташе "Българан". Тръгнахме безцелно из улиците и неусетно се намерихме в "Градската градина". Фонтанът напъваше пролетната си песен, дървесата разтваряха младите си пъпки и обличаха зелената си дреха.

Смирненски беше мълчалив и замислен. Ровеше с върха на обувката си пясъка на алеята и неочаквано сложи ръката си на коляното ми:

- Вонави П., да напишем двамата едно стихотворение. Ти ще започнеш първия стих, аз втория и така нататък.

- За нищо на света не почвам. Почни ти, майсторът.

Когато разбра, че няма да отстъпи от решението си, той каза:

- Добре, да започнем!